

Lia Vos en dochter Angélique waarschuwen voor het virus. Foto Koen Verheijden

Algemeen

27 maart 2025 | Pagina 37

🕒 5 min.

'Pap wilde niet meer leven door helse pijn gordelroos'

Familie doet oproep: 'Vaccinatie moet voor iedereen beschikbaar zijn'

Jan Vos hield helse pijn over aan een gordelroosinfectie. De tachtiger zag geen andere uitweg dan zijn leven te beëindigen. Nabestaanden waarschuwen: 'Iedereen moet een vaccinatie kunnen krijgen.'

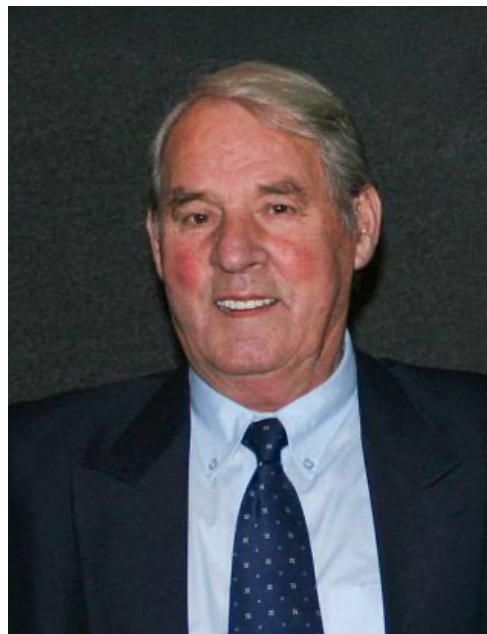
ELLEN VAN GAALEN

Het is allemaal nog pril. Op woensdag 27 november blies Jan Vos (82) uit het Brabantse Goirle zijn laatste adem uit. Voor zijn vrouw Lia, kinderen en kleinkinderen is het gemis enorm. „Ons pap is gestorven van de pijn. Dat vind ik

heel moeilijk", zegt dochter Angélique. Want aan zijn overlijden gingen maanden van helse pijn vooraf.

Het begon allemaal begin september. „Mijn man had pijn op zijn borst. We waren net bij de cardioloog geweest, dus ik maakte me er niet zo'n zorgen over", vertelt Lia. Totdat de pijn zich uitbreidde naar zijn rug. „Ik wilde die insmeren en zag ineens allemaal uitslag. Ik zei: het lijkt wel of je gordelroos hebt."

Dat bleek het inderdaad te zijn. Angélique laat foto's zien, waarop Jans romp onder de vuurrode plekken zit. Plekken die uiteindelijk zelfs open lagen. Dat zo'n infectie, die door hetzelfde virus als bij waterpokken wordt veroorzaakt, vervelend kan zijn, wisten Jans dochters wel. Ze hadden het zelf een jaar of tien geleden gehad en kenden de pijn. Maar dat gordelroos zó desastreus kon verlopen? Nee, daarvan hadden ze geen idee.

Jan Vos. Foto privé

De uitslag werd snel erger, de pijn extreem. Jan at nauwelijks meer, vermagerde snel. „Ons pap was snel heel slecht. Hij lag echt te kermen van de pijn", zegt dochter Yvonne. Uiteindelijk belandde de tachtiger in het ziekenhuis. Angélique: „Hij kreeg de maximale medicatie, maar niets hielp. Vooral zijn rechter-schouderblad deed ontzettend veel pijn."

De gordelroos bleek een zenuw te hebben beschadigd. Dat is een heftige complicatie die 20 procent van de mensen aan een infectie overhoudt. Maar zo heftig als bij Jan, daar wisten zelfs de artsen niet zo goed raad mee, merkten de familieleden. „We zagen ons pap met de dag zwakker worden. Het was onmenselijk. Hij had de kracht nog niet om zijn medicijnen te slikken", zegt Yvonne.

Het leek alsof er continu messen in zijn lijf werden gestoken, zo omschreef Jan de pijn. Ook het ziekenhuis kon niet méér voor hem doen, nadat hij zelfs op de operatiekamer nog pijnbestrijding had gehad. Na 2,5 week werd de tachtiger overgeplaatst naar een revalidatiecentrum. Yvonne: „Wij hadden weer hoop, dachten dat hij echt kon revalideren."

Het bleek ijdele hoop. Jan verbleef er vijf weken, maar kon nog niet zelfstandig naar het toilet. Zijn familie besloot een ziekenhuisbed te regelen en Jan naar huis te halen. „Hij ging op zijn favoriete plekje op de bank zitten", beschrijft Angélique. „Hij was blij om thuis te zijn en zei: als dit allemaal voorbij is, gaan we lekker uiteten."

Euthanasie

De familie wist dat Jans situatie ernstig was. Toch hielden ze nog geen rekening met wat hen in de weken die volgden zou overkomen. Yvonne: „Een dag nadat hij thuiskwam, lag ons pap weer met verschrikkelijke pijn in bed en hij kwam er niet meer uit." De huisarts benoemde bij een bezoek dat ze een gesprek konden voeren over euthanasie. Lia: „Daar schrokken we natuurlijk van. Maar we zagen ook dat mijn man in een vreselijke situatie zat. Dat het uitzichtloos was. We deden alles om de goede weg te volgen, maar die was er niet. De gordelroos at hem op."

Jan besloot het proces voor palliatieve sedatie op te starten, waarbij iemand in slaap wordt gebracht tot het overlijden. Yvonne: „We hadden een heel fijn gesprek gehad met ons gezin, waarin we zelfs nog hadden gelachen. Ons pap was er klaar voor, hij was op." Zelfs de uitvaart kwam ter sprake. „Hij zei dat hij geen bloemen wilde, maar iets voor gordelroos," vertelt Lia.

In allerijl zocht het gezin naar een goed doel en kwam bij de nieuwe Stichting Pijn na Gordelroos voor patiënten. Ze moesten haast maken om op tijd voor de uitvaart van de geliefde Jan banners en collecteboxen te laten maken. Want Jan besloot op vrijdag dat hij niet kon doorleven en zou op maandag de medicatie al krijgen. Angélique: „Ik schrok wel dat het zo snel ging. Maar die maandag zat ons pap er echt op te wachten." Lia knikt: „Hij had berusting."

Tranen

De tranen vloeien als het gezin aan die dagen terugdenkt. Ze waren heftig. „We waren niet goed voorbereid op hoe zo'n palliatieve sedatie precies gaat. We raden mensen aan zich echt goed te laten informeren over wat ze kunnen verwachten", is het enige dat Yvonne er over kwijt wil. Amper twee dagen later kwam Jan te overlijden, twee weken voordat hij 83 zou worden. Zijn familie vervulde zijn laatste wens: alleen al op de uitvaart haalde ze een bedrag op van dik 1500 euro op voor gordelroos.

En er kwam meer moois uit voort. In Goirle laat iedereen met carnavalemblemen op een jasje naaien. Laat Lia nou ontzettend van naaien houden. „Mijn naaimachine staat hier altijd in de keuken. Jan vond het gezelliger als ik beneden zat." Met haar man in gedachten startte ze een actie: voor 2,50 euro zette ze een embleem aan een carnavalsjasje, voor gordelroos. „Ik had niet verwacht dat zoveel mensen zouden komen." En de opbrengst was ook hoger dan gedacht: dik 1600 euro. „Hoe vaak ik me wel niet heb geprikt. O o. Ik voelde me gesterkt door ons pap", zegt Lia erover.

Dat het gezin nu Jans verhaal deelt, voelt wat ongemakkelijk. Hij was geen man die graag op de voorgrond treedt. Toch doen ze het voor hem, en om zijn laatste wens. „Wij wisten niet dat er een vaccinatie tegen gordelroos bestond.

En als je ziet wat dit in het dorp teweeeg heeft gebracht... Veel meer mensen weten dat niet", zegt Yvonne.

Deze ziekte wordt zwaar onderschat, weet deze familie inmiddels. En daarom willen ze mensen graag waarschuwen: neem die vaccinatie. En liever nog: „Deze vaccinatie zou voor iedereen beschikbaar moeten zijn", vindt Lia. Angélique besluit: „Ons pap is echt van pijn gestorven. Dat gun je niemand."

Praten over gedachten aan zelfdoding kan anoniem: chat via 113.nl, bel 113 of bel gratis 0800-0113.